

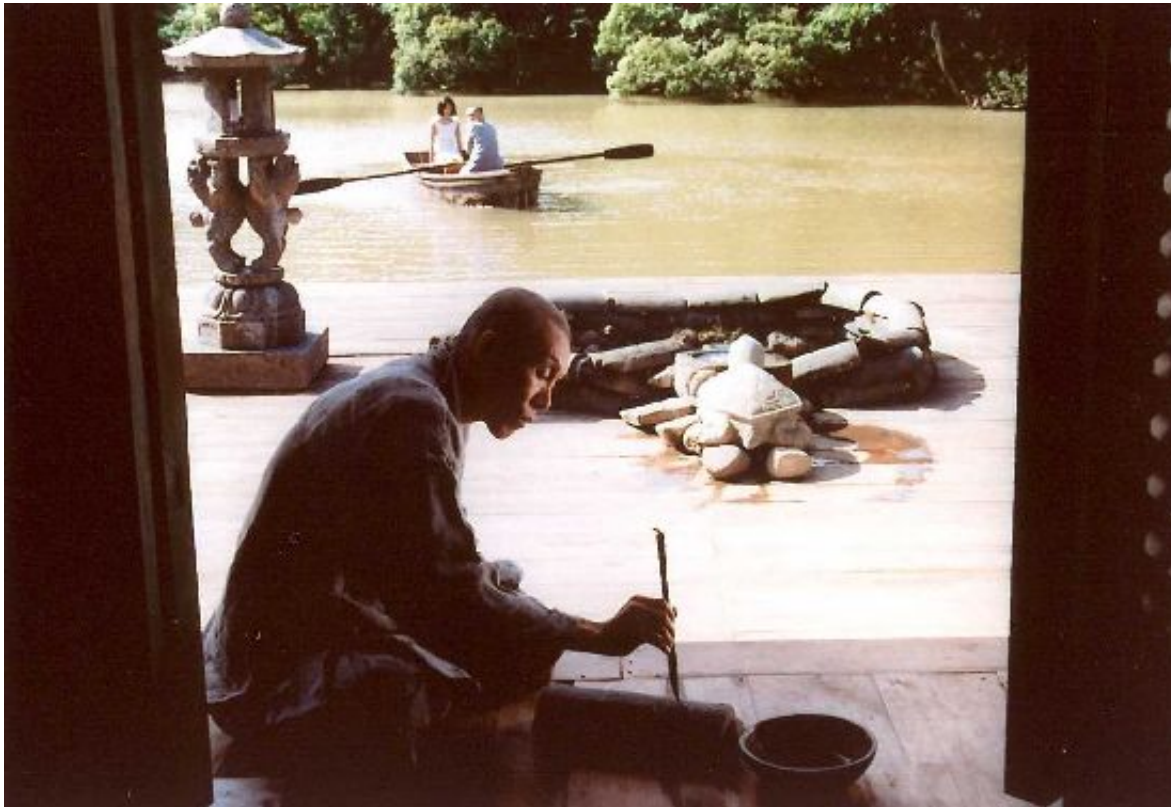
Anotimpurile omului

de *Mihai Fulger* Daca v-ati obisnuit cu filmele foarte violente ale lui [Kim Ki-duk](#) si n-ati vazut inca [Bom yeoreum gaeul gyeoul guerigo bom / Spring, Summer, Fall, Winter... and Spring](#), atunci veti fi foarte uimiti si, posibil, foarte incantati. **Primavara, vara, toamna, iarna... si din nou primavara** (titlul sub care a rulat si pe micile noastre ecrane), al noualea lungmetraj al regizorului, desi nu complet lipsit de violenta (insa aceasta este prezentata mai subtil, iar o crima nu ajunge pe ecran), este mai reflexiv/contemplativ decat filmele anterioare ale lui Kim Ki-duk. Premiera sa mondiala a avut loc la Festivalul de la Locarno, unde filmul a fost primit elogios de critica internationala. Apoi, el a fost prezentat in multe festivaluri ale lumii si distribuit cu succes in Germania, Spania, SUA si alte teritorii, apoi lansat pe DVD in editii de colectie. Ceea ce nu l-a facut insa sa prinda prea bine la publicul coreean – dupa cum se stie, Kim Ki-duk este unul dintre regizorii care au mai mare succes in strainatate decat in propria tara.

Cele

cinci anotimpuri din titlu corespund celor cinci capitole ale filmului si celor cinci stadii ale vietii (sau, daca preferati, ale „carierii”) unui calugar buddhist; asadar, anotimpurile nu se succed imediat, ci au un interval de ani buni intre ele. Statisticile ne spun ca, din procentul de peste 40% de sud-coreeni care au afiliere religioase, 34% sunt buddhisti, iar 30% – crestini. Kim Ki-duk este crestin si in tinerete a petrecut doi ani intr-o manastire pentru persoanele cu defecte de vedere (dupa cinci ani in... marina), ba chiar a avut de gand sa se preoteasca. Parabolele buddhiste pe care le prezinta in film sunt partial extrase din textele sfinte, partial nascocite. Acest lucru i-a deranjat pe unii buddhisti practicanti, insa publicul occidental a fost satisfacut (desi se obisnuise cu violenta regizorului), deoarece **Spring, Summer, Fall, Winter... and Spring** i-a oferit exotismul pe care-l cauta, in general, in filmele asiatice.

Toate

evenimentele de pe ecran au loc intr-un peisaj edenic. In mijlocul unui cristalin lac montan se afla un templu plutitor, la care se ajunge patrundand printr-o poarta si apoi lasandu-te purtat de o barca. La inceput aici, indiferenti la lumea din jur, traiesc un batran calugar budist (Oh Young-soo – **A Little Monk**) si foarte junele sau discipol. Ei nu au nume (la fel ca si celelalte personaje importante din film, dintre care unul nici macar nu-si arata fata), deoarece iluminarea religioasa, in buddhism, se manifesta si prin extinctia sinelui: aspirantii abandoneaza ideile de identitate si individualitate, percepandu-se doar ca parte a unui intreg. Primavara corespunde inocentei copilariei, aflata in contact nemijlocit cu natura. Micul discipol face rau unor animale – si chiar le provoaca moartea – fara a-si da seama, apoi cunoaste prima data suferinta.

Vara, protagonistul adolescent (jucat acum de Seo Jae-gyung din [Welcome to Dongmakgol](http://koreafilm.ro/blog/2010/08/razboi-si-paradis/) :(<http://koreafilm.ro/blog/2010/08/razboi-si-paradis/>)) cunoaste un alt fel de durere. Sosirea la schitul lor a unei tinere in suferinta sufleteasca (Ha Yeo-jin) ii provoaca deşteptarea instinctului sexual. Iar pofta carnala duce la dorinta de a poseda si apoi la intentia de a ucide, cum il invata maestrul sau. Iar acesta nu poate gresi... La sfarsitul verii, discipolul trebuie sa-si gaseasca propriul drum, asa ca pleaca in lume. Se intoarce toamna, dupa ce a savarsit pacatul omuciderii. Nu zaboveste mult timp, caci justitia umana ajunge pana si in coltul lor de paradis (insa pentru asceti conteaza mai mult justitia divina...). In fine, iarna este anotimpul izbavirii, pentru ca primavara sa aduca un nou inceput, un nou discipol care sa refaca traseul initiatic.

Kim Ki-duk

n-a renuntat sa prezinte viata unor oameni care traiesc la periferie, chiar izolati de societatea umana, insa de data aceasta este mai interesat de aspectele spirituale ale existentei, preferand violentei teme precum iertarea si mantuirea. Un alt atu al filmului care a contribuit la succesul sau international este forta evocatoare a imaginii, care se poate dispensa de dialoguri. In plus, fiecare anotimp corespunde nu numai unei varste, ci si unei stari sufletesti a protagonistului, asa ca spectatorilor le este mai usor sa empatizeze cu el. Si, desigur, nu lipsesc simbolurile, de la apa la sarpe, care ne ofera indicii de lectura.

Insusi Kim

Ki-duk il interpreteaza pe protagonistul adult, calugarul iluminat care isi etaleaza talentele la arte martiale si apoi isi picteaza discipolul (regizorul este si pictor, iar in mai toate filmele sale se picteaza). El nu si-a dorit asta de la inceput, insa actorul caruia ii era rezervata partitura n-a mai putut ajunge, din pricina unor alte angajamente, asa ca singura solutie gasita de cineast (care este adeptul unui ritm de productie infernal, de unde si prolificitatea sa remarcabila) a fost sa-si asume el rolul. Inscriptia de pe platforma de lemn a templului plutitor este „Sutra Inimii”, una dintre cele mai importante texte ale buddhismului de tip Mahayana, scris in chineza literara. Filmele budiste reprezinta un gen cu o lunga traditie in cinematografiile asiatice, insa Kim Ki-duk a reusit sa-si impuna propria viziune si sa-si lase amprenta de autor, oferindu-ne un film personal si profund, impresionant si stimulant.